

Vierde Advent 2000

Lukas 1, 39-45

Gemeente, van Jezus,

Waar het hart vol van is stroomt de mond van over.
Dat is heel mooi.

Maar is het u bekend dat God ons nodig heeft om zijn rijk te bouwen?
Dat geloof alleen niet voldoende is?
Dat de handen uit de mouwen moeten?
God brengt met Kerst heil in de wereld, maar iets van dat heil moet toch ook van ons
uitstralen. Geloof mag niet alleen maar mooie woorden blijven, toch?

In Lukas 1 komen de mensen veel in beweging. Er wordt veel gereisd in dit hoofdstuk. Hier
ook: Maria reist naar het bergland naar een stad in Juda.
Zij komt in beweging, zij is in beweging gebracht door de ontmoeting met de engel.
Waar haar hart vol van is, dat zet haar lichaam in beweging.

Ze komt bij het huis van Zacharias en Elisabeth. En ze groet hen, en dan voelt Elisabeth het
kind in haar buik bewegen. Zelfs het ongeboren kind komt in beweging bij de groet van de
engel.

En wat hier ook bijzonder opvalt is de vooraanstaande rol van de vrouwen bij het begin van het
evangelie. De mannen worden naar de achtergrond gedwongen, in dit geval Zacharias, die nog
steeds vol ongelooft is, die nog steeds niet kan bevatten dat hij en zijn vrouw op hoge leeftijd
nog een kind zullen krijgen.

De vrouwen staan hier vooraan en zij begroeten elkaar een vreugdevolle begroeting. Maria
geeft aan Elisabeth de groet door die ze zelf van de engel had ontvangen, en deze groet wordt
met blijdschap ontvangen. Met de blijdschap van een kind, letterlijk en figuurlijk. Het kind dat
opspringt in de buik van Elisabeth is een teken van blijdschap. Zoals gezegd wordt dat je hart
opspringt van blijdschap.

Het is tenslotte een gelovige blijdschap waarover we het hier hebben. Elisabeth zegt: Wat door
God aan ons is gezegd, dat zal volbracht worden. Hier horen we van een diep geloof, dat
scherp afgetekend staat tegenover het ongelooft van Zacharias.

Hier komt het woord van God in het huis van Elisabeth. En het raakt hen en brengt hen
innerlijk en uiterlijk in beweging.

In alles wat hier gebeurt proeven we de werkzaamheid van God. Hier in het begin van het
evangelie moeten we vaststellen dat de mens geen rol van betekenis speelt. Het is de Goede
Geest van God die werkzaam is.

Zo zijn er vele momenten dat wij geen rol van betekenis spelen tussen hemel en aarde.
Dat weten we maar al te goed.

Geloof hebben we nodig om vast te houden dat Gods werk in deze wereld onstuitbaar doorgaat. Hij voltrekt zijn woord in de wereld.

En vandaag horen wij dit goede nieuws. En vannacht horen we nog meer blijde boodschap over de geboorte van Jezus. En door ervan te vertellen, door het zingen en door het bidden mag ons hart vol raken van dit goede nieuws, dit goede nieuws over Gods trouw en liefde aan de wereld.

Ons hart is er vol van. Onze mond stroomt ervan over. Maar dat God ons nodig heeft voor zijn toekomst dat de handen uit onze mouwen moeten, dat beseffen we maar ten dele.

Wat leren we nu op dit punt van de lezing uit Lukas?

We leren, dat de ontmoeting met de ander het begin is van vreugde en geloof.

Hier de ontmoeting tussen Maria en Elisabeth. Die elkaar van God vertellen, die met elkaar delen hoe God hun leven leidt, in die ontmoeting komt de vreugde en het geloof aan het licht.

Er is ontmoeting nodig om te kunnen blijven geloven.

Kijk maar naar het geloof van een kind. Een kind zal steeds vragen blijven stellen over God en over de hemel en over het leven. Een kind zoekt de communicatie om een geloofsweg te vinden. Zo ook wij als volwassenen, zonder communicatie zal geloof doodbloeden in de harten van de mensen.

Als gemeente ontmoeten wij elkaar hier in deze kerk regelmatig. En regelmatig voelen we hier in die ontmoeting ook de vreugde en het geloof en dat nemen we mee naar huis, en daar putten we kracht uit, en daar kunnen we weer mee verder.

Maar zijn we ons wel altijd bewust dat wij hier een ontmoeting hebben gehad?

Hebben we niet de neiging in ons geloofsleven om naar de hemel te staren?

Terwijl God nu juist zo graag wil dat we elkaar in de ogen kijken?

Jezus zal het later tegen zijn leerlingen zeggen, dat ze niet zo naar de hemel moeten staren, maar dat ze de wereld in moeten trekken en alle mensen tot leerlingen van God moeten maken. Heel het leven van Jezus is rijk aan menselijke ontmoetingen.

Hij is het die mensen afhoudt van het hemelstaren, Hij is het die de mensen in de ogen wil kijken. Om genezing te brengen. Hij luistert naar de grote vragen die leven in ons hart.

Wij kloppen wat af op de hemelpoort met onze vragen naar God en wat Hij wel en niet doet, onze levensvragen onze wanhoop. We kloppen wat af op de hemelpoort. Vele christenen maken zich diep zorgen over hun zieleheil, of over hun toekomst in de hemel.

Maar in vele bewoordingen wijzen de Schriften ons erop dat God wil dat wij elkaar in de ogen zien. Als wij mensen elkaar niet durven ontmoeten, dan zal ons aller geloof verpieteren. Dit is een grote opdracht voor de kerk in deze tijd, voor de gemeente in het bijzonder.

Het is de opdracht van de kerk om de mensen van de wereld recht in de ogen te kijken, in de mensen te zoeken naar kinderlijke vreugde en diep geloof. En in het delen daarvan scheppen

wij mensen zoveel genoeg dat ons handen ervan gaan trillen en onze benen in beweging komen.

En dan beseffen we ook dat we steeds elkaar erop moeten wijzen, dat God ons, jouw en mij, nodig heeft om zijn Rijk te bouwen. Niet dat de voltooiing van dat Rijk van ons afhangt, maar God heeft ons nodig om de voorwaarden te scheppen voor de voltooiing van dat rijk.

Het feest dat eraan zit te komen is een feest voor jou en mij, zei een van onze kinderen aan het begin van deze dienst. Jij en ik, wij en onze kinderen, om vrede te zoeken voor elkaar, om geluk te zoeken met elkaar.

Kerstfeest dat leidt tot eenzaamheid, dat is geen kerstfeest.
Dus op vele plekken in de wereld is het niet echt kerstfeest.
Voel je hoe God ons nodig heeft?

Dat het feest van het geloof ons tot elkaar brengt, ons allemaal verschillende mooie en unieke mensen, dat wij elkaar ontmoeten en begroeten met de groet van de engel, vrede is bij jou.

Als zo de mensen van deze wereld elkaar gaan ontmoeten, dan zal de wereld echt gaan lijken op Gods Rijk.

Wij zullen de voltooiing van dat Rijk niet zelf aanschouwen.
Zoals ouders meestal geen getuige zijn van de levensavond van hun eigen kinderen.

En het vereist daarom een moedig geloof om dat Rijk toch voor ogen te houden.
Dat koninkrijk is als een kind in de baarmoeder, je kunt het voelen, je weet dat het aan het licht zal komen, en nu al geniet je van de beweging van het kind in de veilige moederschoot.

Vandaag mogen deze beide moeders, Maria en Elisabeth ons inspireren.
God neemt in hun leven het initiatief.
Geloofsvreugde wordt in hen geboren.
Ze vinden een engel op hun pad.

Het is een onuitwisbaar teken dat God ons nooit vergeet!

AMEN

Voorbeden

God van het licht
aanvaard onze dankbaarheid voor het leven van alledag
U danken wij dat onze ogen geopend worden
voor uw rijk, waar geen ruimte is voor tweedeling.

Wij gedenken ook in dankbaarheid
dat Jezus als pionier van de nieuwe wereld, voor ons uit gaat,
langs een schijnbaar onbegaanbare, maar toch zekere weg.
De gerechtigheid die Hij belichaamde en de vergeving in zijn ogen
mogen heersen hier en nu.

In licht verwarring danken wij U voor kracht in tijden van nood.
Zoveel van wat de mens overkomt lijkt van god verlaten.
Maar tot onze vreugde merken we dat we gedragen worden.
Heer daarom prijzen wij uw naam, voor alles wat Gij doet voor de wereld
en in de harten van de mensen.

Heer als wij proberen te bouwen op uw trouw
aanvaardt dan ook, dat wij u voorleggen wat ons te machtig is.
Laat ons niet alleen begaan, wanneer we slachtoffer worden van tweedeling,
of wanneer we onder druk gezet worden, omdat een ander macht heeft of angst.
Laat ons niet begaan o God, wanneer de menigte ons als minderwaardig beschouwt.
Laat ons niet begaan, wanneer we discriminatie moeten ondergaan.

God wil toch lezen wat op de bodem van onze ziel leeft,
als wij denken aan gemeenteleden aan wie de kerst voorbijgaat,
mensen voor wie de fleur er voorgoed af is.
Blijf bij hen, en doe hen delen in het licht van uw liefde.
Wil toch horen als wij bidden om bijstand voor de zieken,
voor hen die gaan sterven, en voor wie een hart vol verdriet meedragen.

Wij bidden ook om een nieuwe mentaliteit in ons leven,
waarin we proberen steeds de juiste snaar te raken, vertrouwen te hebben in onze eigen
leuzes, en verzet te tonen tegen onrecht.

Maar troost ons ook, als wij onze angsten niet de baas kunnen
het verdriet niet kunnen wegdrukken en de vragen zich opstapelen.

Zo bidden wij on uw bijstand en liefde voor onszelf, voor onze dierbaren, voor onze
gemeente. En laat ons Kerstfeest straks uitblinken in goede voornemens.
Maak van heersers herders, maak licht wat licht moet zijn, en geef ons vrede met U en met
elkaar.